

byla-li, jak se to stalo v tomto případě, konkrétní činnost, k níž bylo naváděno, naprosto nezpůsobilou k dosažení trestného výsledku. Avšak tento náhled jest mylným a proto trpí napadený rozsudek v tomto směru, především zmatečností podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. Napadený rozsudek bere totiž sám za zjištěno, že Marie Z-á v listopadu 1923, když byla v třetím nebo čtvrtém měsíci těhotenství, se svým manželem ujednala, že si od těhotenství pomůže. Obžalovaný Arnošt Z-ý poslal na to své těhotné manželce obžalovanou Františku S-skou, která dle ujednání přijela do R. a pomocí kovového kathetru v rodidlech Marie Z-é nějakou manipulaci provedla. Již podle tohoto stručně shrnutého skutkového děje jest zjevno, že manipulaci v lese u R. předcházelo vzájemné vyzývání, povzbuzování a svádění obžalovaných k provedení zločinu podle Šu 144 tr. zák., pokud se týče §§ů 9, 144 tr. zák., a to v době, kdy nelze mluvit o tom, že plod těhotné Marie Z-é byl již odumřelý. Byl-li v době provedené manipulace (zavedení kathetru do rodidel Marie Z-é) plod již mrtvým a trestný čin, k němuž bylo vyzýváno, povzbuzováno a sváděno, nemohl býti již vykonán proto, že snad, což arciť, jak uvedeno, určitě tvrditi nelze, potrat již před manipulací a bez přičinění obžalovaných nastal z přirozených důvodů, nestává se toto vyzývání, povzbuzování a svádění beztrestným, nýbrž zakládá — byl-li plod živým před tím — u všech tří obžalovaných aspoň skutkovou podstatu zločinu podle §§ů 9, 144 tr. zák., pokud se týče u Marie Z-é §§ů 9, 5, 144 tr. zák. Jest to zločin zvláštní a rozhodnou trestnou činností jest tu právě ono vyzývání, povzbuzování a svádění, které také soud vzal za zjištěno. Otázka, zda toto působení vedlo k výsledku, či nikoliv, může býti směrnatnou jediné pro posouzení, zda jde o případ Šu 5 tr. zák. nebo Šu 9 a Šu 144 tr. zák.

Čís. 2040.

Kvalifikace krádeže dříví ve smyslu Šu 174 II d) tr. zák. jest vyloučena, zdržuje-li se pachatel v lese s dopuštěním a vůlí vlastníka.

(Rozh. ze dne 3. července 1925, Zm I 259/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 11. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 174 II d), 176 II a) tr. zák., pokud napadla výrok o zločinné kvalifikaci krádeže podle Šu 174 II d) tr. zák. a výrok ten zrušil. Jinak zmateční stížnost zavrhl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Odůvodněnou jest stížnost, pokud s hlediska čís. 9 a) (správně 10) Šu 281 tr. ř. dovozuje, že soud právně mylně vyslovil, že krádež obžalovaného má zločinnou kvalifikaci také podle Šu 174 II písm. d) tr. zák. Dle rozsudečného zjištění přijel obžalovaný do ohraženého lesního revíru B., aby si odtud odvezl 2 m³ koupeného dříví, na něž měl poukaz lesní správy, opravňující ho k volnému příjezdu do revíru a odvezení

dříví za účasti příslušného hajného. Rovněž jest zjištěno, že obžalovaný místo příslušejícího mu dvoumetru č. 1704/2 odvezl si bez intervence hajného ve zlodějském úmyslu 3 metry jiného dříví, označené číslu 267, 268, 269. Že tu nelze mluvit o kvalifikované krádeži dříví ve smyslu §u 174 II d) tr. zák. vyplývá z této úvahy: Vyšší trestnost krádeže dříví z lesa hájeného (ohrazeného) má svůj důvod nikoliv v povaze krádeže, nýbrž v úvaze, že souvislý, velký les, který nikdy nelze dokonale střežiti, potřebuje větší ochrany. Tato zvýšená ochrana lesního majetku, poskytnutá vlastníku lesa, odpovídající jeho vůli (a projevující se v přísnějším trestání krádeží, spáchaných v hájeném lese), nemůže mít místa tam, kde se krádeže dříví dopouští osoba, která se v něm nalézá s dopuštěním a vůlí vlastníka. Vůči takové osobě nemají obvyklé způsoby hájení (ploty a příkopy), které mají zabrániti neb aspoň stížiti pachateli krádeže bezprávné vniknutí do lesa a odnášení dříví žádného významu. Bylo proto, ježto obžalovaný vstoupil do lesa na základě výslovného zmocnění lesní správy, vyloučiti z napadeného rozsudku zločinnou kvalifikaci krádeže podle §u 174 II d) tr. zák.

Čís. 2041.

Ke skutkové podstatě zločinu vydírání ve smyslu §u 98 b) tr. zák. se nevyžaduje ani, by pachatel svým činem získal skutečně nějaký hmotný prospěch, ani, by jednal za tím účelem, aby si takový prospěch zjednal.

Jest lhotejně, že osoba soukromá chtěla si jednáním, spadajícím pod § 98 písm. b) tr. zák. opatřiti doklady za účelem trestního oznámení.

(Rozh. ze dne 3. července 1925, Zm II 105/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 5. prosince 1924, jímž byl obžalovaný Eduard S. podle §u 259 čis. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin vydírání podle §u 98 b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Oprávnění nelze upřiti zmateční stížnosti, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čis. 9 a) §u 281 tr. ř., namítá, že názory, které bránily nalézacímu soudu dospěti k přesvědčení o subjektivní vině obžalovaného, jsou právně mylny. Těžiště rozsudkového závěru, dle něhož obžalovaný neměl úmyslu, vyžadovaného k subjektivní skutkové podstatě zločinu vydírání, spočívá zřejmě ve zjištění, že obžalovaný nejednal za tím účelem, by si získal nějaký prospěch, při čemž ono zodpovídání se obžalovaného, jemuž soud uvěřil a dle něhož obžalovaný neměl úmyslu, vydírati peníze, a na němž je zbudováno posléz uvedené zjištění rozsudkové, pojímá rozsudek zcela nepochybně v ten rozum, že obžalovaný nezamýšlel peníze, které na L-ovi žádal, v případě, že by